

Astăzi, Miercuri, 4 Decembrie, 2024

† Sf. Mare Mc. Varvara; Sf. Cuv. Ioan Damaschin

1 Timotei 5

²² Nu-ți pune degrabă mâinile peste nimeni, nici nu te face părtaș la păcatele altora. Păstrează-te curat.

²³ De acum nu bea numai apă, ci folosește puțin vin, din pricina stomacului tău și a deselor tale slăbiciuni.

²⁴ Păcatele unor oameni sunt învederate, mergând înaintea lor la judecată; ale altora însă se ivesc după ea.

²⁵ Tot așa și faptele cele bune sunt învederate, iar cele ce sunt altfel nu pot fi ascunse.

1 Timotei 6

¹ Cei ce se află sub jug ca robi să-și socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, pentru ca numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie blasfemiate.

² Iar cei ce au stăpâni credincioși, să nu-i disprețuiască pentru aceea că sunt frați; dimpotrivă, cu atât mai mult să-i slujească, tocmai fiindcă cei ce se bucură de slujirea lor sunt credincioși și iubiți. Învață aceasta și îndeamnă!

³ Dacă cineva învață altă învățătură și nu se alipește de sănătoasele cuvinte ale Domnului nostru Iisus Hristos și de învățătura care e după credința cea bună,

⁴ acela este un orbit de trufie care nu știe nimic, dar care are boala întrebărilor și a certurilor de cuvinte, din care se nasc: invidie, ceartă, defăimări, bănuieli nedrepte,

⁵ necurmăte'ncrușișări de vorbe ale oamenilor stricați la minte și lipsiți de adevăr, care socotesc că evlavia este un mijloc de câștig. De unii ca aceștia îndeapărtează-te!

⁶ Evlavia e un mare câștig pentru cel ce se mulțumește cu ce are.

⁷ Că noi n'am adus nimic în lume, după cum e vădit că nici nu putem să ducem ceva;

⁸ dar dacă avem hrană și îmbrăcăminte, vom fi mulțumiți cu ele.

⁹ Dar cei ce vor să se îmbogățescă, aceia cad în ispită și în cursă¹ și în multe poftes nebunești și vătămătoare, care-i cufundă pe oameni în ruină și'n pierzare;

¹ Literal: în plasă (în năvodul propriei lor bogății).

10 fiindcă iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor; pe care poftind-o unii cu înfocare, s'au rătăcit de la credință și de multe dureri au fost străpuși.

11 Dar tu, omule al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și urmărește dreptatea, evlavia, credința, iubirea, răbdarea, blândețea.

Luca 18

15 Și aduceau la El și pruncii, ca să Se atingă de ei. Iar ucenicii, văzând, îi certau.

16 Dar Iisus i-a chemat la Sine, zicând: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, că a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.

17 Adevăr vă grăiesc: Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil, nu va intra în ea”.

[...]

26 Iar cei ce auzeau au zis: „Și cine poate să se mântuiască?”

27 Iar El a zis: „Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu”.

28 Iar Petru a zis: „Iată, noi, lăsându-le pe toate ale noastre, Ți-am urmat Ție”.

29 Iar El le-a zis: „Adevăr vă grăiesc: Nu este nici unul care a lăsat casă sau femeie sau frați sau părinți sau copii pentru împărăția

lui Dumnezeu,

30 care să nu primească cu mult mai mult în vremea de acum, iar în veacul ce va să vină, viață veșnică”.²

Tâlcuire

„Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un prunc nu va intra în ea.” Cum vine asta, s-o primești ca un prunc? Iată cum: într-o curăție, cu toată inima, fără a sta pe gânduri. Analiza rațională nu este aplicabilă în domeniul credinței: ea nu poate avea loc decât în anticamera ei. Anatomistul disecă în amănunțime corpul, dar nu vede viața; nici rațiunea, oricât ar analiza ea, nu poate să pătrundă puterea credinței. Credința însăși ne dă vederi duhovnicești care ne-o înfățișează în întregimea ei ca fiind pe deplin îndestulătoare pentru trebuințele firii noastre și îndatorează mintea, conștiința, inima să o primească. Acestea o și primesc; și o dată ce au primit-o, nu vor să se

² *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

mai despartă de ea. Se întâmplă aici același lucru ca atunci când gustăm dintr-o mâncare gustoasă și sănătoasă. Cel ce gustă o dată dintr-o astfel de mâncare cunoaște că ea este bună și o trece în rândul lucrurilor hrănitore. Chimia nu i-a dat aici nici un ajutor, încredințarea lui este întemeiată pe experiența personală, nemijlocită. Și credinciosul cunoaște nemijlocit adevărul credinței: însăși credința înrădăcinează în el încredințarea nezdruccinată că este adevărată. Dar cum va fi atunci rațională credința? Raționalitatea credinței stă tocmai în a cunoaște nemijlocit că în ea este adevărul. Rațiunea nu face decât să încurce lucrurile, răcind credința și slăbind viața în credință; pe deasupra – și acesta e lucrul cel mai însemnat – se trufește, alungând astfel harul lui Dumnezeu, iar în creștinism acesta este un lucru de cea mai mare gravitate.³

³ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.